

ДРУГАРИ

— Кольо, ставай! — събуди го майка му. — Вижъ, слънцето те превари.

Кольо отвори очи, разтри ги съ юмруци и скочи. Облѣче ризката и конопенитѣ гащички, грабна хлѣба и припна.

Зеленчуковата градина, дето работѣше Кольо, бѣше край града, до една малка рѣкичка. Кѣмъ нея бѣрзаше той всѣка сутринъ.

Лѣтното слънце отъ рано хвърляше топли стрели надъ полето, изъ което се движеха подранили работници. Утринната роса блестѣше като сребърни зрънца. Небето — чисто, избистрено. Ранобудни птички се стрелкаха надъ ниви и градини, окжпани и освежени отъ нощта и сега затоплени отъ златнитѣ лжчи. Навредъ — хубостъ ненагледна.

Кольо вървѣше подъ акациитѣ, край прашното шосе, и сегисъ — тогисъ потичваше, за да стигне по-скоро. Той се радваше на лѣтното прохладно утро — на пламналото небе, на птичкитѣ, на полето.

Стигна.

— Добро утро, чичо Стояне. Чака ли ме кончето?

— Ей го задъ колибата, — отвърна градинарътъ. Той бѣше съ разкрити космати гърди и запретнати ржкави.

Кольо отиде задъ колибата, отвърза и поведе измършавѣлия конь, съ който вече станаха добри другари. Закара го на другия край на градината. Тукъ бѣше коле-